

เทศน์เช้า วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๓

พระอาจารย์สงบ มนฺสฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเป็นชาวพุทธมีสติปัญญา เพราะเราเป็นชาวพุทธ พุทธศาสนาสอนถึงบุญกุศล เพื่อความร่มเย็นเป็นสุข เพราะเราเป็นชาวพุทธ เรามีสติปัญญาเราถึงหาที่พึ่งของเรา เวลาเราหาที่พึ่งของเราเห็นใหม่ มนุษย์เกิดมาในผลของวิญญู

ผลของวิญญู.. เหมือนในป่าในเขา ในป่าในเขามีพืชพันธุ์ธัญญาหารในป่า มันจะมีพืชที่เป็นพิษก็มี พืชที่เป็นประโยชน์ก็มี พืชต่างๆ ต้นไม้ที่เป็นประโยชน์..

.. ต้นโพธิ์ต้นไทร ..

ต้นโพธิ์ต้นไทรมันมีประโยชน์ของมัน เพราะว่าต้นไทรมันมีลูกของมัน นกกามันจะอาศัยต้นไทรนั้น มันจะไปหาความร่มเย็นจากต้นไทรนั้น มันจะเอาเมล็ดไทรนั้น เป็นอาหารของมัน

ถ้าเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของเรา นี้พุทธศาสนา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรัสรู้ขึ้นมาเป็นศาสดาของเรา เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรที่ใหญ่โตมาก เป็นศาสดา เป็นที่พึ่งอาศัย เป็นครูของเทวดา อินทร์ พรหม สอนอะไรต่างๆ สอนทางไหน ?

เพราะเทวดา อินทร์ พรหม เรารู้ว่าเทวดา อินทร์ พรหม มีความสุข เพราะว่า เป็นพรหม และเป็นเทวดาต้องมีความสุขมาก ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงต้องสอนล่ะ เขามีความสุขแล้วทำไมต้องไปสอนเขา อย่างพวกเรารู้ทุกข์ขี้ยาก เรามีความเดือดร้อน เรามีความคับแค้นใจ ธรรมะยังจำเป็นกับเรามากนะ

เวลาเทวดา อินทร์ พรหม เขามีความสุขของเขา สุขเพราะอะไร สุขเพราะผลของวิญญู สุขเพราะผลของบุญกุศลของเขา เขาก็ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม แต่ ! แต่เขาก็มีวิญญูของเขา ผลของวิญญู.. มีการเกิดและการตาย

เทวดา อินทร์ พรหม เขาต้องหมควาระของเขา เขาต้องตายของเขา ชีวิตของเขา ต้องหมุนเวียนไป แต่ถ้าหมุนเวียนไป พอใช้บุญกุศลหมดแล้ว สิ่งที่ได้พบต่อไปข้างหน้า ก็คือบาปอกุศล สิ่งที่ต้องทุกข์ต้องยาก

แต่ถ้าเรามาฟังธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดา อินทร์ พรหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศน์ว่าการที่ สำเร็จเป็นแสนเป็นล้านนะ แล้ว เวลาเทวดา อินทร์ พรหม จะมาฟังเทศน์ฟังธรรมแสนยาก แสนยากเพราะอะไร แสนยาก เพราะว่าเขาติดในสุขของเขา เขามีความสุขของเขา เขามีความพอใจของเขา

แต่เรามีความทุกข์ความร้อนของเรา เราก็หวังฟัง.. ครูบาอาจารย์ของเราเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทร คนก็ไปหวังฟังเห็นไหม คนที่ไปหวังฟังครูบาอาจารย์ของเรา คุณกกาสิ มันไปฟังต้นโพธิ์ต้นไทรนั้น ถ้านกกาที่เขาดีขึ้นมา นกกาที่มันหิวโหยกระหายมา มันมาฟังร่วมโพธิ์ร่วมไทรนั้น แล้วมันอาศัยร่วมโพธิ์ร่วมไทรนั้นดำรงชีวิตของมัน มันจะเห็นคุณค่าของร่วมโพธิ์ร่วมไทรนั้น

แต่ถ้านกกาที่มันเป็นเชื้อโรค มันเป็นโรคระบาดต่างๆ มันก็เอาโรคระบาดอันนั้น มาแต่ที่นั่น ให้ร่วมโพธิ์ร่วมไทรนั้นเหี่ยวเฉาไป ครูบาอาจารย์ของเราเป็นที่พึ่งอาศัยนะ แต่คนที่ไปอาศัยครูบาอาจารย์เรา ถ้ามีจิตใจที่เป็นธรรมนะ เราไปอาศัย เราทุกข์ร้อนมา ทุกข์ร้อนตั้งแต่ความเป็นอยู่ของเรา เราทุกข์ร้อนในหัวใจของเรา ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติจะทุกข์ร้อนมาก

เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราจะเจองานกันด้วยปัจจัยเครื่องอาศัย เวลาคนขาดแคลนสิ่งใด เราจะเสียสละให้เขา เราจะช่วยเหลือเจืองานเขาได้นะ แต่เวลาคนเจ็บไข้ได้ป่วยเขาต้องไปหาหมอของเขาใช่ไหม แล้วคนถ้าเป็นโรคร้ายขึ้นมา หมอทำสิ่งใดเพื่อจะรักษาโรคร้ายนั้นได้

แล้วเวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา โลกเห็นไหม กิเลสอย่างหยาบๆ กิเลสอย่างละเอียด กิเลสอย่างละเอียดสุด กิเลสในหัวใจของเรานั้นหลอกลวงทั้งนั้น เราก็ต้องการที่พึ่งอาศัย เราต้องการครูบาอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะ แม้แต่มันเป็นเชื้อโรคในหัวใจของเราเองก็แล้วแต่

แต่เวลาเราเกิดขึ้นมา เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ศึกษามาแล้วนะมันก็เป็นยาอยู่ในตู้ยานะ เอาฉลากยามา หมุนซ้ายหมุนขวา เอาขวดยามา อ่านแล้วอ่านอีก.. อ่านแล้วอ่านอีก.. นี่มันจะใช้อย่างไร แล้วมันจะใช้ได้ประโยชน์ใหม่ ดังเลตงสัยไปหมดนะ

แต่ครูบาอาจารย์ของเรา ท่านรักษาโรคภัยไข้เจ็บในหัวใจของท่านได้แล้ว ท่านเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของเรา แต่เราไปพึ่งอาศัยท่าน เราก็ไปทำลายท่านนะ เราไปทำลายเห็นไหม เวลาต้นโพธิ์ต้นไทรถ้ามันยังแข็งแรง มันยังเจริญงอกงามอยู่ มันก็เป็นที่พึ่งอาศัย

แต่ร่ม โพธิ์ร่มไทรเริ่มแก่เริ่มเฒ่าขึ้นมา มันจะหมดอายุขัย ต้นไม้ก็ตายได้เหมือนกัน ต้นไม้ต้องต้นตายได้ สิ่งที่เป็นประโยชน์กับเรานะ เราพิจารณาของเรา เพื่อประโยชน์ของเรา นี่เป็นธรรมนะ ! แต่ถ้าเป็นนกกเป็นกา มันต้องอาศัยเมล็ดพันธุ์นั้น เพื่อเป็นอาหารของมัน

แต่เราเป็นมนุษย์ เราหาปัจจัยเครื่องอาศัยของเราได้ แต่เรามีครูบาอาจารย์ของเรา เป็นที่พึ่งอาศัย เพื่อให้หัวใจเรามีหลักมีเกณฑ์ใจ แต่ถ้าต้นไม้ที่เป็นพืชนกกา มันคิดว่าสิ่งนี้จะ เป็นประโยชน์กับเขา เขาไปอาศัยต้นไม้ นั่นนะ นกกาแข็งแรงขนาดไหนก็แล้วแต่ ไปถึงต้นไม้เป็นพืชนั้น ไปกินอาหารในต้นไม้ นั่น มันก็เป็นพืชนกกาที่แข็งแรงก็จะเหี่ยวเฉาไปกับต้นไม้ที่เป็นพืชนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์เราที่จะพึ่งพาอาศัย สิ่งที่เป็นครูบาอาจารย์ของเรา เราก็เคารพบูชาของเรา แต่ในเมื่อมันเป็นสาธารณะ คูสิ คูป่าคูเขา นกที่มาจากต่างสารทิศมัน ก็บินมาหาประโยชน์ของมัน ยิ่งถ้ามีอาหาร นกโดยสัญชาตญาณของมัน โดยธรรมชาติของมัน มันจะรู้ว่าแหล่งอาหารของมันอยู่ที่ไหน

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ของเราเป็นแหล่งอาหาร เป็นแหล่งคุณธรรม เป็นแหล่งผลประโยชน์ เป็นแหล่งทุกอย่างเลย คนมันมาอาศัยๆ ด้วยเหตุใด มาอาศัยอาศัย เพื่อประโยชน์อะไร

เวลาเราทุกข์เรายากขึ้นมาเราหิวกระหายขึ้นมา ถ้าใครมาเจ้อจานอาหารกับเรา ใครเจ้อจานที่พ็อกอาศัยกับเรา เราจะระลึกรู้คุณของเขามากเลย แต่เวลาระลึกรู้ขึ้นมา เราจะกตัญญูทเวที่ถึงที่พ็อกอาศัยเราใหม่ ถ้าเราทกตัญญูทเวที่ต่อที่พ็อกอาศัยของเรา เราจะไมทำลายต้นไม้นั้น เราจะไมทำสังคมนั้น เราจะไมทำลายสิ่งต่างๆ ที่เราได้พ็อกอาศัยนั้น

แต่ถ้าจิตใจของเราละ ใจของคนไม่เหมือนกัน เวลาเราไปพ็อกอาศัยขึ้นมา เรายืนขึ้นมาได้ จากที่เราทกขั้ร้อนมา เราหิวกระหายมา เราไม่มีที่พ็อกอาศัยมา เราทุกข์มาก เวลา มันทุกข์มากๆ นะ แต่สิ่งนั้น สิ่งที่เราพ็อกอาศัย มันมีประโยชน์กับเราใช่ใหม เรายืนขึ้นมาได้ เราหายเจ็บหายไข้ เราหายหิวหายกระหายขึ้นมา จากรรมโพธิ์ร่มไทรนั้น เราควรต้องมีกตัญญูทเวที่ต่อกรรมโพธิ์ร่มไทรนั้น แต่กรรมโพธิ์ร่มไทรนั้น ...

แต่ในเมื่อสัตว์แต่ละชนิด จริตนิสัยของคนไม่เหมือนกัน ความเป็นไปของโลกไม่เหมือนกัน สิ่งที่ไม่เหมือนกัน เราดูแล้วมันเศร้าใจทั้งนั้น นี้คือ ผลของวิภูฏะนะ ถ้าไม่ใช้กรรมโพธิ์ร่มไทร..

คูสิ ในพระไตรปิฎก กษัตริย์เขาไปเที่ยวสวน มีมะม่วงเต็มไปหมดเลย มะม่วงเต็มต้นเลย เขาบอกเดี๋ยวกเขาไปเที่ยวสวนกลับมาจะเก็บมะม่วงนั้น กลับมาจากเที่ยวสวนแล้วกลับมา มะม่วงนั้นแหลกหมดเลย.. มะม่วงแหลกหมดเลย แล้วอีกฝั่งหนึ่งมะม่วงไม่มีผลเลย ก็ถามอำมาตย์ว่า

“นี่ทำไมมันเป็นอย่างนั้น ? ”

“โอ้.. มะม่วงมันขึ้นเต็มเลยนะ เวลากษัตริย์มาพ็อกอาศัย ก็มีพวกเสนาอำมาตย์มากมายเลย ใครมาเห็นมะม่วงก็อยากได้ มันก็สอยเอา ตีเอา ทูบเอา เอามะม่วงทั้งต้นหมดเลย”

“แล้วต้นฝั่งนี้ ทำไมเขาไม่ทำลายละ ? ”

“อ้าว.. ก็มันมีแต่ใบ ไม่มีใครสนใจเลย” เห็นไหม ในพระไตรปิฎกมีมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล

ครูบาอาจารย์ของเราเหมือนต้นไม้ เหมือนต้นมะม่วง เหมือนดอกผลที่มันเต็ม ต้น โครก ก็อยากแสวงหาประโยชน์ โครก ก็เอาประโยชน์จากต้นไม้นั้น โครก ก็มาตัดดวงเอาผลประโยชน์จากต้นไม้นั้น

แล้วเราจะตัดดวงกับเขาไหม เราไม่ตัดดวงผลประโยชน์จากต้นไม้นั้น แต่เราได้อาศัย อาศัยเพราะว่าเราทุกข์เรายาก เรามาพึ่งพาอาศัย เราไม่ได้ตัดดวงผลประโยชน์จากต้นไม้นั้น ถ้าเราพึ่งอาศัย เราแค่เราพึ่งอาศัย

เราจะบอกว่า สิ่งที่เป็นของหยาบๆ บุญที่หยาบๆ เป็นของ.. เป็นวัตถุ.. เราไปทำบุญ ทำบุญๆ บุญนี้เป็นวัตถุนะ วัตถุเพื่ออะไร วัตถุเพื่อการเสียดสละจากหัวใจนั้น ถ้าหัวใจนั้น ได้เสียดสละสิ่งนั้นออกไป วัตถุได้ยื่นออกจากมือเราไป

แต่บุญกุศลเป็นเรื่องหัวใจของเรา หัวใจของเราจะมีความร่มเย็นเป็นสุขของเรา เราจะมีหลักมีเกณฑ์ของเรา เราจะอยู่ที่ไหน ความผูกพันของใจเรามันมี แต่ถ้าเป็นเรื่องของวัตถุนั้น มันเป็นภาระ มันเป็นเรื่องของหยาบๆ

นี่ก็เหมือนกัน ผลไม้นั้นตกจากต้นไม้นั้น มันเป็นอาหาร มันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย แต่ถ้าเราชื่นใจ เราเห็นต้นไม้นั้นออกดอกออกผล ต้นไม้ของเรา ครูบาอาจารย์ของเรา มีดอกมีผล ! ศาสนาพุทธมีดอกมีผล ! ครูบาอาจารย์เราจะชี้นำถึงความสุขความทุกข์ของเรา แก้ไขกิเลสของเรา หัวใจของเราได้ เราจะภูมิใจไหม แต่ไอ้ผลไม้นั้นแค่เพื่อดำรงชีวิตเท่านั้น

แต่ถ้าต้นไม้นั้นมันเป็นยา เป็นสิ่งที่จะชำระกิเลสของเราได้ เราจะถนอมต้นไม้มองของเราไหม ถ้าเราถนอมต้นไม้มองของเรา เราจะไม่ไปตัดกับเขา เราจะไม่เอาไม้ไปตัดกับเขา เราไม่ไช่แย่งชิง ผลมะม่วงจากต้นไม้นั้น

ผลมะม่วงนั้น ถ้าใครหิวกระหาย คนที่มันโง่ คนที่มันเห็นประโยชน์แค่ผลไม้ แค่มะม่วงเท่านั้น แต่ถ้าเรารักษาต้นมัน เรายังมีต้นไม้อยู่กับเรานะ เรายังมีครูบาอาจารย์ของเรา รักษาต้นไม้นั้น เพื่อต้นไม้นั้นมันจะออกดอกออกผลไปข้างหน้า

ถ้าคนมันพัฒนา มันเป็นเรื่องของจิตใจ เป็นเรื่องของคนโลก เป็นเรื่องของคนเห็นผลประโยชน์ มันไม่เป็นเรื่องของคนที่มีคุณธรรม แต่ของเราเป็นผู้ที่มีคุณธรรม

จิตใจของเราจะรักษาอย่างไร เราจะห้ามปรามเขาได้อย่างไร เพราะสติของเขา.. สติ
ของเขา.. เขาแย้งชิงของเขา นั้นเป็นกิเลสของเขา มันเป็นการแสดงออกจากหัวใจของเขา

แต่จิตใจของเราละ จิตใจของเราเห็นใหม่ เห็นเขาแย้งชิงผลประโยชน์อันนั้นมัน
ไป เราก็ยึดคู่ด้วยความปลงธรรมสังเวช แต่ต้นไม้นั้นยังอยู่ใหม่.. ถ้าต้นไม้อยู่
รักษาโคนต้น รักษาดูแลโคนต้นนั้น เพื่อ โคนต้นนั้นมันจะได้เป็นประโยชน์กับเรา เป็น
ร่มโพธิ์ร่มไทรตลอดไป แต่ถ้ามันไม่มีผล ไม่มีใครสนใจ ไม่มีใครต้องการ แต่ไม่มีใคร
ต้องการ ต้นไม้เขาก็อยู่ของเขาได้นะ

เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านมีคุณธรรม บางทีเขาเก็บงำของเขาไว้ เก็บงำมันไม่
เป็นประโยชน์ใด ผลไม้นั้นควรจะเป็นประโยชน์กับคนที่ต้องการ คนที่หิวกระหาย แต่
คนที่เขาไม่หิวกระหาย คือคนที่ไม่ต้องการ เขาเห็นผลไม้นั้นเป็นของเหลือเฟือ ของที่ไม่
เป็นประโยชน์กับเขา

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความสงบสุข ความสงบร่มเย็นเป็น
สุขในใจ มันจะเป็นประโยชน์ของใครละ มันประโยชน์กับหัวใจดวงนั้นใช่ไหม หัวใจ
ของคนใช่ไหม

นี่ก็เหมือนกัน เราไปดูเห็นเขาแย้งชิงผลประโยชน์จากต้นไม้นั้นเห็นใหม่ เราปลง
ธรรมสังเวชใหม่ กิริยาที่เขาแสดงออกกัน ที่เขาแย้งชิงกัน ที่เขาทำลายกันนั้นนะ อันนั้น
มันกิริยาของกิเลส มันเป็นเรื่องแสดงออกมาจากใจของเขา ! เราไม่เป็นกิเลสกับเขา เรา
จะไม่เป็นคนชั่วอย่างนั้น !! เราจะไม่เป็นคนชั่ว ! เราจะไม่เป็นคนทำลาย ! เราจะเป็นคน
มีคุณธรรมในหัวใจของเรา นี่มันธรรมสังเวชเห็นใหม่

ธรรมอันนี้มันเป็นประโยชน์กับใจของเรา แต่เขาได้ผลประโยชน์เห็นใหม่ เขา
ได้ผลมะม่วง เขาได้ผลไม้ เขาเอาสิ่งนั้นไปกักตุนกัน แต่บาปกรรมมันมี !! เราไปทำลาย
ต้นมะม่วงนั้น ไปทำลายผลประโยชน์จากต้นไม้นั้น ทำลายเพื่อประโยชน์ของตัว ไปเด็ด
กิ่งเด็ดก้านมัน ต้นไม้นั้นต้องสะเทือนแน่นอน นี่ก็เหมือนกัน เราไปทำลายมันต้อง
สะเทือนกับคนนั้นแน่นอน มันเป็นผลบุญผลกรรมของมัน

แต่ถ้าหัวใจของเรา เราสลดสังเวช.. ไซ้ ! ต้นไม้เป็นของสาธารณะ ป่าเขานี้เป็นของสาธารณะ เป็นของประเทศชาติ ทุกคนก็ต้องใช้ผลประโยชน์จากป่าเขานั้น จากป่านี้มันเป็นสิ่งที่เราดำรงชีวิตในป่า มีพืชพันธุ์ธัญญาหารในป่า เราดำรงชีวิตของเราได้

แต่คนที่เขาดำรงชีวิตของเขา เขาก็รักษาของเขาด้วย รักษาสภาพแวดล้อมเหล่านั้น เพื่อจะมีสิ่งที่ดำรงชีวิตของเขาตลอดไป แต่ถ้าคนมัน โลภมาก มันตัดดวง มันทำลายผลประโยชน์นั้น ต้นไม้ป่าเขานั้นมันจะเหลือสิ่งใด

นี่ก็เหมือนกัน เราดำรงชีวิตของเราก็เหมือนกัน ไม่ใช่ที่เรา.. องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเนะ เวลาที่มีพระไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วไม่กล้าถาม ไม่กล้าพูดอะไรเลย บอกว่าด้วยเคารพบูชา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “เคารพเราอย่างนี้ไม่ถูกต้อง ! ถ้าเคารพบูชาเรา สิ่งใดที่เป็นประโยชน์ มันต้องถามปัญหา”

เหมือนไปหาหมอ เคารพหมอจนไม่ยอมให้หมอรักษาเราเลย มันก็เป็นไปไม่ได้ เราเคารพหมอ เพราะหมอเวลาเขาไม่มีไข้ไหม เขาต้องดูแลคนไข้ไข้ไหม เราไปเราเจ็บไข้ได้ป่วยอย่างไร เราเป็นโรคสิ่งใดเราก็ต้องปรึกษาหมอ เพื่อเอาประโยชน์นั้นมา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “ไม่ใช่เคารพบูชาจนเราไม่หาความร่วมมือเป็นสุขจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย อย่างนี้เคารพเราได้ไม่ถูกต้อง”

นี่ก็เหมือนกัน ต้นไม้นั้นเราก็ได้ไปอาศัยร่มเงา เราก็พอใจแล้ว อาศัยความร่วมมือเป็นสุข อาศัยร่มเงา แล้วอยากเอาไม้ค้ำโพธิ์ ค้ำต้นไม้ไว้ เพื่อเป็นประโยชน์กับเรา แต่ไอ้คนที่ไม่รู้จัก คนที่มันไม่เห็นคุณค่า เพราะจิตใจมันหยาบช้า มันก็จะเอาผลประโยชน์แล้ว มันก็จะทำลาย.. จะทำลายอย่างนั้น..

ทำลายแล้วไม่ทำลายเปล่า ! มันจะโค่นต้นไม้ นั่น โค่นต้นไม้ นั่นเพราะ เอาต้นไม้ นั้นไปเผาถ่าน จะเอาไปขายอีกข้างหน้านะ มันจะหาผลประโยชน์ของมัน มันจะเก็บเผาสิ่งต่างๆ เพื่อ เพื่อผลประโยชน์ในอนาคตของมันอีกเห็นไหม

นี่ดูหัวใจของคน เราดูหัวใจของคนเห็นไหม ดูหนังดูละครแล้วย้อนดูเรา จิตใจของเขาทำไมหยาบช้าได้ขนาดนั้น ! จิตใจของเขาทำไมทำลายได้ขนาดนั้น ! มันทำลาย

ได้เพราะอะไรละ.. เพราะมันมีกิเลสใหม่ เพราะมีความเห็นแก่ตัวใหม่ ความเห็นแก่ตัวนะคิดว่าเห็นแก่ตัว

หลวงตาท่านเทศน์ประจำ “ใครคิดว่าจะได้ ! จะได้ ! มันไม่ได้สิ่งใดๆ มาเลย คนที่พยายามกอบโกยขึ้นมา มันกอบโกยแต่เวรแต่กรรมของมันมา” คนที่เสียดละออกไปเห็นใหม่ มันได้บุญกุศล เขาได้ประโยชน์ของเขา เขาคิดของเขา คิดโดยกิเลสเห็นใหม่

กิเลสมันมีอำนาจครอบงำหัวใจนั้น มันพาหัวใจนั้นเห็นใหม่ ความคิด.. การกระทำได้ เพราะความคิด มีการนึกคิด มีความนึกคิด มันถึงมีการกระทำนั้น มันถึงบังคับให้ร่างกายนี้ทำอะไรๆ ออกมา ในเมื่อกิเลสมันมีอำนาจในหัวใจนั้น บังคับพลังงานอันนั้น แล้วบังคับความคิดอันนั้น ใช้ความคิดอันนั้นให้มันคิดอย่างนั้นออกมา แล้วทำลายอย่างนั้นออกมา !

แล้วเราสังเกตของเราดู เราดูสิ่งใดเป็นประโยชน์กับเราเห็นใหม่ เราเคารพบูชาของเรา เราศึกษา เราดูแลของเรา แต่ดูแลของเราเห็นใหม่ เพราะว่าต้นไม้นั้นมันมีผลนะ แล้วมันเป็นสาธารณะ ทุกคนก็จะมาเก็บเกี่ยว

แล้วเราจะทำอย่างไร ! เราจะทำอย่างไร ! เราดูแลของเรา เราดูแลของเราเพื่อมันจะปลงกรรมสังเวชของเรา เราเอาความร่มเย็นจากร่มเงาเราเอาความร่มเย็นจากร่มเงานั้น เราดูแลของเราเพื่อหัวใจของเรา

สิ่งที่เขาแสดงออกมา มันแสดงออกมาจากหัวใจ แสดงออกมาจากกิเลสตัณหา ความทะยานอยาก มันเห็นชัดเจนมากนะ แต่ถ้าคนไม่เห็นว่าคุณภาพเกี่ยวอย่างไร เราก็ไม่เห็นว่าคุณทำอะไรผิด แต่ถ้าเราเห็นเขาเกี่ยวเกี่ยวผลประโยชน์ต่างๆ เราก็รับไม่ได้

แต่ความรับไม่ได้เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “คนที่เกิดมามันไม่มีเวรไม่มีกรรมต่อกัน มันไม่มีเลย ! ” เรามีเวรมีกรรมต่อกัน เวรกรรมของแต่ละบุคคลเห็นใหม่ เป็นวาระของมัน

เราศึกษาเห็นใหม่ ผลของวิญญูะ มันเป็นผลของวิญญูะ เราวางใจ แต่ไม่ใช่วางใจแบบท่อนไม้ วางใจแบบไม่มีสิ่งใด วางใจเราก็ดูของเรา แล้วสะท้อนใจมากนะ มันสะท้อนหัวใจของเรา วาระกรรมของใครมา มันเป็นวาระนั้น

เหมือนกับเรา เวลาเราเหนื่อยล้าหนัก เวลาเรากินอาหาร เราได้พักผ่อนแล้วนี่ความเหนื่อยล้ามันไปไหน มันหายหมดเลย นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่มีมันเป็นวาระ เวลาเวรกรรมมา มันปิดหูปิดตาของผู้กระทำ แต่เวลามันผ่านพ้นไปแล้วจะเสียใจภายหลังนะ ทำสิ่งใดไว้แล้วนะเวลามันเสียใจภายหลังสิ่งนั้นไม่ดีเลย เวรกรรมมันจะให้ผลทุกคน

กรรมนะ ! กัมมะพันธุ กัมมะปะฏิสะระโน กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นที่กำเนิดกรรมพาเรามา แต่สิ่งที่เราทำดีทำชั่วมา ใครว่าไม่มีฯ นั่นเป็นเรื่องของเขา เรื่องของความคิด ใครจะปฏิเสธว่าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วมันจะไม่มียันตก แดดออกแล้วมันจะไม่ร้อน นี่มันเป็นความนึกคิดของเขา แต่ความเป็นจริงมันก็คือความเป็นจริงวันยังค่ำ

นี่คือผลของวิญญูะ สิ่งที่ทำมาก็คือผลของมัน ถ้าผลของมันเกิดขึ้นมาแล้ว แต่เกิดขึ้นมา เราเกิดเราก็ภูมิใจว่าเราเกิดมาพบพุทธศาสนา เราเกิดมาพบครูบาอาจารย์ เราเกิดมาพบสังคมแบบนี้ สังคมนะ.. สังคมมันเป็นสังจะ มันเป็นความจริง แต่ผู้ที่อยู่ในสังคมนั้น มันมีแรงขับ มันมีกิเลส มันมีคุณธรรม มีศีลธรรม มีจริยธรรม สิ่งที่คุณทำคุณงามความดีเห็นไหม นี่ผลของวิญญูะแล้วก็ขับเคลื่อนวิญญูะนั้น ให้จิตใจนี้ส่งเสริม จิตใจนี้พัฒนาขึ้นไป

แต่จิตเราเกิดมาพบสังคมนั้น แต่จิตใจมันเห็นแต่ผลประโยชน์ ตักตวงแต่ความบาปช้า ความบาป ความอกุศลของมัน แต่มันว่าเป็นผลประโยชน์เห็นไหม กิเลสมันคิดๆ อย่างนั้น แต่เวลาเราเป็นคุณธรรม มีศีลธรรมมีจริยธรรม เขาบอกคนมีธรรม คนมีศีลธรรมนะเป็นคนโง่ ! คนไม่ทันโลก !

ไม่ทันโลกเห็นไหม ! .. มันโง่กว่าสังคม แต่มันฉลาดกับตัวเอง ..!! ฉลาดกับตัวเองเพราะมันเอาตัวเองพ้นจากบาปจากกรรมไง ไอ้คนที่ฉลาดๆ ฉลาดกว่าสังคม เห็นไหม ตักตวงจากสังคมแต่มันทำลายตัวมันเอง มันไม่รู้ตัวมันเอง นี่บุญจากข้างนอก.. บุญจากข้างใน..

ผลของวิญญูะ ผลของการเกิดและการตาย เราทุกคนก็ต้องการสิ่งที่เป็นคุณงามความดี คุณงามความดีจากข้างนอก มันต้องมีสติปัญญาขยันขยันนะ เวลาจิตใจมันขับเคลื่อนเห็นไหม เราก็อยากได้อะไรดีเหมือนเขานั้นแหละ แต่ต้องอยากได้อะไรดีด้วยคุณธรรม อยากได้อะไรดีด้วยศีลธรรมจริยธรรม ด้วยความถูกต้องดีงาม

เราจะไม่อยากได้อะไรดี อยากแสวงหาโดยบาปอกุศลอย่างนั้น จิตใจเราขยับยั้งได้ เรามีสติปัญญาคุมได้ เราเอาชนะตัวเองได้ “โง่กับสังคม แต่ฉลาดกับตัวเอง” เอาตัวเราเองไม่ไปสู้บาปอกุศลนั้น เอาตัวเราเองอยู่ในหลักเกณฑ์ อยู่ในศีลในธรรม เพื่อผลประโยชน์กับเราเห็นไหม

เราเกิดมาพบธรรม พบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศาสดาของเรา พบครูบาอาจารย์ที่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร แล้วเราก็จะไม่ทำลายร่มโพธิ์ร่มไทรนั้น เหมือนกับคนที่เขาทำ เห็นเขาทำแล้วเตือนตัวเองว่า เราจะไม่ทำอย่างนั้น !! เราจะมีสติปัญญาของเรา ! เราจะเชิดชูครูบาอาจารย์ ร่มเงาของเรา !! เราได้ฟังได้อาศัยมาแล้ว แล้วเราก็พยายามสร้างใจของเรา แล้วดูแลกัน..

ถึงที่สุดแล้วชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด มันก็ต้องพลัดพรากกันไป แต่พลัดพรากไปแล้ว พลัดพรากด้วยบุญกุศล ดีกว่าพลัดพรากด้วยบาปอกุศล เอวัง